

Cel mai dulce grai

Nicu Hăloiu

Cel mai dulce grai

Când șiruri de lumină coboară dintre stânci,
purtând spumos la șes razele de soare,
înseamnă că aici, din timpuri tare-adânci,
lumina se preschimbă în apă de izvoare!

Și-acolo, pe drumeaguri pierdute printre nori,
cresc flori de colț superbe țesute-n catifea
și-n locuri mai ascunse, răsar tainici bujori,
frumoși de parcă-au fost însămânțați de-o stea!

Iar dacă vezi ciobanii și-ncepi ca să-i întrebi,
ce se aude-n munte, ca tunetul, prelung,
ei îți vor spune-atuncea, că-i boncănit de cerbi,
că-i vreme să se-nfrunte și-n coarne se împung!

Acesta este neamul ce-a fost crescut de munți
și-acolo sus pe culmi, sunt brazi udați cu sânge,
în grote sunt călugări cu Dumnezeu pe frunți
acei eroi pe care nimeni nu-i mai plânge!

La noi nu curg izvoare, ci râuri de lumină,
că țara asta este un colț bătrân de Rai,
de-aici sunt și poeții cu strofa lor divină,
care-au purtat prin vremuri cel mai dulce grai!

De-aici, din munții noștri, s-a tras cândva Orfeu,
cel ce-a-ncântat și zeii cu lira lui divină,
aici adu-s-a focul din ceruri, Prometeu,
și-acesta este graiul cu sunet de lumină!